

Prof. dr hab. Alan Urbanek
Dziedzina: sztuki muzyczne, dyscyplina: dyrygentura
Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu
Katedra Dyrygentury

Recenzja

w przewodzie doktorskim Pana **mgra Petera Piotra Gasiora**
w dziedzinie sztuk muzycznych, dyscyplinie artystycznej – dyrygentura
pt.: *Problematyka wykonawcza utworów muzyki kolonialnej XVIII wieku*
Santiaga Billoniego i Ignacia Jeruzalema y Stelli.
Od zapisu nutowego do premiery z perspektywy pracy dyrygenta.

Zleceniodawca opinii

Wydział Twórczości, Interpretacji i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Krakowie na podstawie Uchwały Rady Wydziału z dnia 07 grudnia 2015 r. w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego mgra Petera Piotra Gasiora oraz Uchwały nr 184/2015 z dnia 07 grudnia 2015 r. w sprawie wyznaczenia recenzenta w w/w przewodzie. Uchwały podjęto na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 1 oraz art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2014 r. poz. 1852 z późn. zm.).

Do przekazanego mi przez dziekana Wydziału Twórczości, Interpretacji i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Krakowie – jednostki wskazanej przez wnioskodawcę do przeprowadzenia przewodu doktorskiego zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. - pisma z dnia 16 grudnia 2015 r., informującego o wyznaczeniu mnie przez Radę Wydziału jako recenzenta rozprawy doktorskiej Pana mgra Petera Piotra Gasiora, została, zgodnie z § 1 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 3 października 2014 r., dołączona w wersji papierowej oraz na nośniku elektronicznym (płyta CD) dokumentacja wraz z pracą doktorską pt. *Problematyka wykonawcza utworów muzyki kolonialnej XVIII wieku Santiaga Billoniego i Ignacia Jeruzalema y Stelli. Od zapisu nutowego do premiery z perspektywy pracy dyrygenta.* Zostało również dołączone na nośniku elektronicznym (płyta CD) nagranie *live* koncertu publicznego, który odbył się w Auli Florianka w Krakowie w dniu 21 października 2018 r., z udziałem solistów: Bartłomieja Chorążego (tenor), Beniamina Rafińskiego (bas), Teresy Piech (skrzypce piccolo), Katarzyny Olszewskiej (skrzypce), Orkiestry Barokowej Akademii Muzycznej w Krakowie oraz Chóru Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej w Krakowie pod dyktando Doktoranta. Do dokumentacji dołączone zostały do wglądu recenzenta kserokopie partytur wykonywanych utworów.

Podstawowe dane o Doktorancie

Pan Peter Piotr Gasior urodził się w Krakowie. W latach 1985 – 1990 odbył studia na Wydziale Instrumentalnym Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie skrzypiec prof. Kai Danczowskiej, które ukończył z wyróżnieniem. Począwszy od roku 1987 rozpoczął zawodową działalność artystyczną podejmując współpracę jako skrzypek kameralista z Zespołem *Capella Cracoviensis*, następnie od roku 1990 zatrudniony został jako skrzypek kameralista w Polskiej Filharmonii Kameralnej. Współpracował również jako muzyk instrumentalista z Orkiestrą Kameralną *Kamerata Krakowska* oraz Operą Krakowską. Od 1993 roku po wyjeździe za granicę został zatrudniony jako skrzypek tutti w Odense Symfoniorkester a następnie od 1995 roku rozpoczął wieloletnią współpracę jako drugi koncertmistrz w Danish National Chamber Orchestra. Był inicjatorem powstania w roku 2004 Orkiestry *Vestegnens Strygere*, którą prowadził jako dyrygent do roku 2012. W roku 2010 objął stanowisko Koncertmistrza w *Chicago Arts Orchestra* zostając jednocześnie gościnnym dyrygentem tej orkiestry. W 2014 roku otrzymał stanowisko Dyrektora Artystycznego Orkiestry Uniwersytetu w Kopenhadze. Na podstawie przedstawionego przez Doktoranta wykazu koncertów, w których wystąpił jako dyrygent odnotować należy, że poza wymienionymi powyżej zespołami artystycznymi Doktorant w latach 2009 – 2015 współpracował z następującymi orkiestrami : Nordsjaellands Symfoniorkester, Orkiestra Kameralna im. Latoszyńskiego w Kijowie, Danmarks Radio Underholdningsorkester, Liepaja Amber Symphony Orchestra, Orkiestra Symfoniczna Filharmonii im. Prokofiewa w Doniecku, FELIX Ensemble, Gladsaxe Symfoniorkester. W przedstawionym wykazie koncertów dyrygowanych przez Petera Piotra Gasiora widnieją następujące kompozycje : Tadeusza Bairda (*Colas Breugnon* – suita w dawnym stylu), Ludwiga van Beethovena (VII Symfonia A-dur op.92, Romanse na skrzypce i orkiestrę G – dur op.40 i F-dur op.50), Aleksandra Borodina (Tańce połowieckie z opery *Kniaź Igor*), Piotra Czajkowskiego (Serenada na smyczki C-dur op.48, Suita z Baletu *Jeziro Łabędzie*), Antonina Dvoraka (Czeska Suita op. 39), Henryka Mikołaja Góreckiego (Trzy utwory w dawnym stylu), Edvarda Griega (Peer Gynt Suita nr 2 op.55), Josepha Haydna (Koncert wiolonczelowy D-dur nr 2), Ignacio Jerusalema (Sinfonia in G, *Al Combante*), Mieczysława Karłowicza (Koncert skrzypcowy A-dur op.8), Larsa-Erika Larssona (Suita pastoralna op.19), Feliksa Mendelssohna (III Symfonia a-moll op.56 *Szkocka*, IV Symfonia A – dur op.90 *Włoska*), Stanisława Moniuszki (Uwertura fantastyczna *Bajka*), Wolfganga Amadeusa Mozarta (Koncert fortepianowy nr21 C-dur KV 467, Koncert waltorniowy Es-dur nr 3 KV 447), Carla Nielsena (Suita *Alladin* op.34), Davida Poppera (Koncert wiolonczelowy G – dur nr 3 op. 59), Sergiusza Rachmaninowa (Koncert fortepianowy c-moll nr 2 op. 18), Maurice Ravela (*Pawana na śmierć infantki*), Gioacchino Rossiniego (Uwertura *Il signor Bruschino*), Camilla Saint-Saënsa (Introdukcja i Rondo capriccioso na skrzypce i orkiestrę op. 28) Franza Schuberta (I Symfonia D– dur), Jeana Sibeliusa (*Andante Festivo*), Bedřicha Smetany (Poemat symfoniczny *Vltava*), Antonio Vivaldiego (Gloria D-dur RV 589), Richarda Wagnera (*Karfreitagszauber* z III aktu opery *Parsifal*). Ponadto Doktorant prowadził od pulpitu dyrygenckiego utwory takich

kompozytorów jak Frederick Delius, Francisco Fajer, Friedrich Kuhlau, Peter Erasmus Lange-Müller, Knudåge Riisager.

Peter Piotr Gasior od roku 1993 jest członkiem Duńskiego Związku Muzyków a od roku 2010 jest członkiem Duńskiego Związku Dyrygentów (Dansk Kapelmesterforening).

Ocena rozprawy doktorskiej

1. Opis pracy doktorskiej pt.: *Problematyka wykonawcza utworów muzyki kolonialnej XVIII wieku Santiaga Billoniego i Ignacia Jerusalema y Stelli. Od zapisu nutowego do premiery z perspektywy pracy dyrygenta.*
2. Santiago Billoni – *Music for Vesper*, Ignacio Jerusalem – *Al Combante* w wykonaniu solistów : Bartłomieja Chorążego (tenor), Beniamina Rafińskiego (bas), Teresy Piech (skrzypce piccolo), Katarzyny Olszewskiej (skrzypce), Orkiestry Barokowej Akademii Muzycznej w Krakowie oraz Chóru Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej w Krakowie pod dyktando Doktoranta. (Nagranie *live* koncertu, który odbył się w Auli Floriana w Krakowie w dniu 21 października 2018).

Opis pracy doktorskiej

Obiektem badań Petera Piotra Gasiora są sylwetki i twórczość dwóch bliżej nieznanym polskiej publiczności kompozytorów, których najbardziej twórczy okres przypada na lata ich pobytu w Nowej Hiszpanii (hiszpańskiej posiadłości kolonialnej w Ameryce Północnej). Celem zasadniczym jest opisanie problematyki wykonawczej osiemnastowiecznych utworów muzyki kolonialnej na przykładzie dzieł Santiaga Billoniego i Ignacia Jerusalema y Stelli. Bezpośrednim powodem do podjęcia badań był koncert, podczas którego zaprezentowane zostały utwory wyżej wymienionych kompozytorów: *Music for Vesper* Santiaga Billoniego oraz *Al Combante* Ignacia Jerusalema.

Obaj urodzeni we Włoszech artyści mniej więcej w tym samym czasie dotarli do Nowej Hiszpanii przy czym Ignacio Jerusalem związał się z ośrodkami muzycznymi w stolicy nowej Hiszpanii – México, obejmując najpierw posadę dyrektora teatru muzycznego Coliseo de México, nawiązując następnie współpracę z głównym jak na owe czasy ośrodkiem muzycznym jakim była Katedra w México. Doceniany jako skrzypek wirtuoz, ceniony jako kompozytor zdecydował się w roku 1750 przystąpić do wyjątkowo trudnego egzaminu na stanowisko *maestro de capilla*. Mimo pewnych wątpliwości zgłaszanych przez członków komisji, ostatecznie 3 listopada 1750 roku został mianowany na to zaszczytne stanowisko. Z kolei Santiago Billoni, jak podaje prof. Drew Edward Davis, pierwszy urodzony we Włoszech artysta, który uzyskał stanowisko kapelmistrza katedry w Nowej Hiszpanii, związany był z Katedrą w Durango. Stanowisko *maestro di capilla* objął mniej więcej rok wcześniej niż Ignacio Jerusalem.

Opis pracy doktorskiej łącznie z aneksem nutowym liczy 252 strony z czego 101 stron stanowi obszerna rozprawa, w której Doktorant zawarł swoje rozważania.

Poza streszczeniem stanowiącym skrócony opis pracy doktorskiej, wstępem, wnioskami końcowymi i bibliografią treści zapisane zostały w czterech rozdziałach z licznymi

podrozdziałami przy czym jak wskazuje sam Doktorant, rozdziały trzeci i czwarty stanowią „główne segmenty dysertacji”.

W rozdziale pierwszym, objętościowo najskromniejszym, Doktorant szkicuje rys historyczny, stanowiący znakomitą bazę do dalszych rozważań. Przybliży sylwetki twórców działających w Nowej Hiszpanii praktycznie od początku utworzenia Wicekrólestwa, przytacza fakty mające istotne znaczenie dla rozwoju kultury muzycznej w dwóch ośrodkach Nowej Hiszpanii - México i Durango. Obficie korzysta z dostępnych obcojęzycznych materiałów źródłowych. Rozplanowanie treści w trzech krótkich podrozdziałach niewątpliwie wpływa na przejrzystość tej części dysertacji. Pytania może budzić kolejność jeśli chodzi o wymienianie nazw kompozycji (str.17 i 18). Trudno ustalić wg jakiego porządku nazwy te są prezentowane. Wskazać należy również na pomyłkę (str. 12) jeśli chodzi o lata życia Santiago Billoniego. Niefortunna zamiana cyfr wprawdzie nie wpływa znacząco na wartość merytoryczną jednak powoduje pewien dyskomfort.

Rozdział drugi poświęcony został życiu i twórczości Ignacia Jerusalema i Santiaga Billoniego. Dwunastostronicowy fragment rozprawy podzielony został na cztery podrozdziały. Korzystając z dostępnych materiałów źródłowych Doktorant szczegółowo przybliży sylwetkę Ignacia Jerusalema – artysty, wirtuoza skrzypiec, pedagoga, kompozytora. Z opisu wyłania się postać wybitna ... *podziwiano go jako wybitnego wirtuoza skrzypiec oraz wyjątkowo utalentowanego kompozytora (...) był wprost nazywany przez swych muzycznych wielbicieli cudem muzycznym (milagro musical)*. W części rozdziału dotyczącej twórczości Ignacia Jerusalema Doktorant po zwartej części opisowej zamieścił tabelaryczny wykaz dzieł zgromadzonych w Archiwum Metropolitalnym w México. W tabeli zamieszczone zostały tytuły ponad stu kompozycji. Jak pisze Doktorant .... *muzyka Jerusalema ukazuje jego znajomość dużych form muzycznych (...) ujawnia swój kunszt w rozbudowanych formalnie utworach z udziałem solistów, chóru i orkiestry (...)*. Na uwagę zasługuje zamieszczenie przez Doktoranta wśród wielu, wyjątkowego cytatu. Jest to wypowiedź jednego z członków komisji egzaminującej Ignacia Jerusalema przed objęciem stanowiska *maestro di capilla* . Aktualność tej wypowiedzi jest ponadczasowa: *...mistrz zwraca uwagę na to co inni ignorują, i mistrz ignoruje to co inni wiedzą....*

W kolejnym podrozdziale Doktorant szkicuje rys biograficzny Santiaga Billoniego. Niestety zachowała się bardzo niewielka ilość dokumentów, notatek pozwalających odtworzyć losy Kompozytora. Mimo to udało się Doktorantowi uchwycić pewne udokumentowane zdarzenia, na podstawie których zbudował czy też raczej naszkicował artystyczną drogę jaką przebył Billoni. Najważniejszy z interesujących fragmentów dotyczy jego obecności i działalności jako *maestro di capilla* w Durango. Stanowisko to piastował nieprzerwanie przez sześć lat. W podrozdziale dotyczącym twórczości Billoniego Doktorant zastosował podobną konstrukcję jak przy omawianiu dorobku Ignacia Jerusalema. Posiłkując się publikacją prof. Drew Edwarda Davisa Doktorant opracował dwie tabele, w których zamieścił kompozycje Billoniego dzieląc je na dwie główne kategorie : *hiszpańska muzyka*

paraliturgiczna oraz łacińska muzyka liturgiczna. W dwóch tabelach zamieszczonych zostało 30 kompozycji w tym msze, hymny maryjne, cantadas, arie i duety. W art przytoczenia jest fragment charakteryzujący twórczość Artysty : (...) *muzyka Billoniego jest niejednorodna i zróżnicowana pod względem estetycznym (...) komponuje w konwencjonalnych formach, w dobrze opanowanym, zwięzłym stylu kontrapunktycznym, często wykazując dużą inwencję harmoniczną (...)*. Na podkreślenie i uznanie zasługuje fakt, że Doktorant dotarł do szczątkowych dokumentów a w pracy nie pominął nawet drobnych notatek pozwalających odtworzyć losy Artysty. Doktorantowi udało się w sposób satysfakcjonujący naszkicować obraz Kompozytora, który został zapamiętany przez jego współczesnych jako jeden z *najinteligentniejszych muzyków*.

Również w tej części dysertacji nie udało się uniknąć błędów w postaci literówek oraz pomyłek jeśli chodzi o cyfry w datach (str. 21, 24). Biorąc pod uwagę szerszy kontekst wypowiedzi, z którego jasno wynika, kiedy żyli i działali opisywani w tej części rozprawy kompozytorzy należy potraktować to jako pomyłkę (zamiana cyfr), która nie obniża wartości merytorycznej pracy.

Jeden z dwóch najobszerniejszych rozdziałów rozprawy poświęcony został szczegółowemu omówieniu kompozycji Ignacia Jerusalema *Al Combante*. Uroczystej odzie skomponowanej z okazji koronacji króla hiszpańskiego Karola III poświęcono rozdział liczący dwadzieścia osiem stron, który podzielony został na pięć podrozdziałów. Jak podaje Doktorant *Al Combante* jest najdłuższym zachowanym do czasów nam współczesnych w archiwach Katedry w México XVIII wiecznym utworem niereligijnym. Dzięki dostępności zarówno kopii manuskryptu jak również zapisu drukowanego opracowanego przez prof. Drew Edwarda Davisa Doktorant mógł przeprowadzić dokładne, wielowymiarowe badania, których następstwem była prezentacja dzieła podczas publicznego wykonania na koncercie w Krakowie. W tej części pracy Doktorant z godną podkreślenia skrupulatnością analizuje kompozycję niemalże takt po takcie ze szczególnym uwzględnieniem najważniejszych elementów dzieła muzycznego tj. agogiki, artykulacji, dynamiki, nie pomijając jednakowoż tak istotnych zagadnień jak tekst literacki, architektonika muzyczna, użyte klucze, kolejność głosów oraz oryginalne nazwy instrumentów. Prawie każda z dziewięciu części kompozycji została poddana gruntownej analizie ze wskazaniem konkretnych taktów lub dłuższych odcinków, na które należało zwrócić szczególną uwagę podczas realizacji utworu. Tylko tak sumienne podejście wykonawcy - badacza mogło zaowocować wiarygodną i kompetentną prezentacją kompozycji podczas koncertu. Po lekturze tego fragmentu dysertacji nasunęły się wątpliwości dotyczące sposobu prezentacji niektórych zagadnień czy też problemów wskazanych przez Doktoranta : (str 39, 13 wiersz od góry ....*najczęściej używanym oznaczeniem w Al Combante jest legato, które odnosi się bardziej do frazowania niż samej artykulacji (...)* – doktorant do zobrazowania opisywanego zagadnienia wskazuje poza taktem 189 w linii basów takt 309 w głosach skrzypiec. Jeśli chodzi o partię skrzypiec nasuwa się pytanie czy wcześniej taki problem w partyturze nie występuje i czy nie można zobrazować go podając wcześniejsze takty. W kolejnym miejscu – (str. 39,17 wiersz od góry)

... drugim występującym w utworze znakiem artykulacyjnym jest łuk z równoczesnym użyciem kropek (...) Doktorant podaje dla przykładu takty 319 – 320 oraz 324 – 325 gdy tymczasem po raz pierwszy artykulację taką możemy zaobserwować w takcie 202 a następnie w takcie 204. Z kolei (str. 39, 19 wiersz od góry) ... *brak analogicznej we wszystkich głosach artykulacji staccato (...)* pojawia się już w takcie 202, Doktoranta wskazuje jednak takty 312 – 313 Podobnie rzecz się ma z kolejnym przykładem : (str. 39, 12 wiersz od dołu) ... *w takcie 401 można zauważyć w głosach trzy zupełnie różne artykulacje ....* Czym zatem różni się takt 401 od taktu 204 poza tym, że to właśnie w takcie 204 po raz pierwszy pojawia się zagadnienie opisane przez Doktoranta. Wskazywanie pierwszego w partyturze taktu lub taktów, gdzie dane zagadnienie czy problem występuje wpłynęłoby pozytywnie na klarowność pracy. Pewną niekonsekwencję można zaobserwować na stronach 41 – 42. Doktorant najpierw dwukrotnie podając oznaczenie metrum używa litery C (str. 41, 8 i 9 wiersz od góry) aby na następnej stronie dla oznaczenia tego samego metrum użyć zapisu 4/4 (str. 42, 7 wiersz od góry). Oczywiście nie popełniono tu błędu ale dla klarowności przekazu wskazanym byłoby ujednolicenie zapisu.

Na uznanie zasługuje bardzo staranne tłumaczenie z języka hiszpańskiego na język polski wszystkich tekstów występujących w omawianych kompozycjach.

We fragmencie dysertacji omawiającym problemy wykonawcze Uwertury *Al Combante* Doktorant szczegółowo opisuje pracę nad materiałem nutowym w kontekście wykonania utworu. Decyzje o wprowadzeniu pewnych korekt jeśli chodzi o rytm, a dokładnie, zmiany poszczególnych wartości rytmicznych są zawsze decyzjami dyskusyjnymi.

We fragmencie dysertacji omawiającym wybrane problemy wykonawcze *Al Combante* (str 53 – 57) zabrakło omówienia *Arii Propicia estrella*. W części dysertacji dotyczącej problemów wykonawczych zawartych w partiach wokalnych Doktorant w jednym przypadku błędnie a w drugim nieprecyzyjnie wskazuje nry taktów. W pierwszym przypadku (str. 65, 2 wiersz od góry) zapewne chodzi o takt nr 405 a nie 403, z kolei w drugim (str. 65, 10 wiersz od dołu) chodzi o takty nr 315 i 317 a nie takty 315 - 320. Należy jednak podkreślić, że stwierdzenia i uwagi poczynione przez Doktoranta zawarte w rozdziale trzecim rozprawy zasługują na uznanie tak pod względem wnikliwości w odczytaniu partytury jak i celności spostrzeżeń.

Rozdział czwarty liczący dwadzieścia osiem stron został w całości poświęcony kompozycji Santiaga Billoniego *Music for Vespers*. Doktorant zachował identyczną konstrukcję jeśli chodzi o podział na podrozdziały oraz użył tych samych tytułów podrozdziałów. Bazując na dostępnych materiałach źródłowych w tym zbiorach Archidiecezji w Durango gdzie przechowywane są pojedyncze fragmenty *Music for Vespers*, z dużą skrupulatnością pochyła się nad całą paletą zagadnień związanych z problematyką wykonawczą.

W poszczególnych podrozdziałach poruszone zostały zagadnienia dotyczące agogiki, artykulacji, nazewnictwa a właściwie doboru instrumentów muzycznych. Doktorant detalicznie, niemal takt po takcie dokonuje analizy utworu. Każdemu z psalmów

tej wieloczęściowej kompozycji poświęca oddzielny podrozdział. Dobrym rozwiązaniem jest przedstawienie w formie tabeli przebiegu formalnego każdego z psalmów. Znakomicie wpływa to na przejrzystość treści a z drugiej strony daje możliwość szybkiego porównania i zwrócenia uwagi na ewentualne różnice występujące pomiędzy poszczególnymi psalmami. Doktorant wiele miejsca poświęca problemowi korelacji muzyki z tekstem wskazując na istotne zależności (str.75, 4 wiersz od dołu) *Kulminacja części psalmowej zostaje osiągnięta w akordach z fermatami na wyrazie „mors”, co z pewnością wynika z zamiaru podkreślenia ekspresji tekstu „pretiosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus” (cenna jest zawsze Pańskiemu obliczu śmierć świętych Jego).*

Należy jednak zwrócić uwagę na pewne nieścisłości : (str 77, 16 wiersz od góry) ... z dwoma ciekawymi melodycznie epizodami w tonacji h-moll pojawiającymi się (...) w sopranach na końcu taktów 61 i 76. . We wskazanym przez Doktoranta miejscu chodziło zapewne o dźwięk h. Pojawia się również nieścisłość jeśli chodzi o ilościową obsadę w głosach skrzypiec. Na str. 89 w podrozdziale *obsada orkiestry* Doktorant podaje skład orkiestry wymieniając m.in. : 4 skrzypiec I (w tym violino concertino/violino piccolo, 4 skrzypiec II (...), z kolei na str. 88 (12 wiersz od góry) oraz na stronie 93 (2 wiersz od dołu), pisze o składzie orkiestry z dziewięcioma skrzypkami oraz grupie skrzypiec rozbudowanej do dziewięciu instrumentalistów. Nie wpływa to znacząco na wysoką wartość merytoryczną omawianej części dysertacji jednak podobnie jak w poprzednich przypadkach stwarza pewien dyskomfort.

W rozbudowanych wnioskach końcowych Doktorant przekonująco wyjaśnia szereg decyzji jakie podjął w związku z planowanym koncertowym wykonaniem omawianych w rozprawie kompozycji. Podczas koncertu, którego piszący te słowa miał okazję wysłuchać powstawały pytania np. dlaczego Doktorant nie zdecydował się prowadzić utworów od skrzypiec ?

Jak wiemy z przedstawionego biogramu jest on skrzypkiem. Wyjaśnienia poczynione przez Doktoranta na str. 100 dysertacji można uznać za w pełni satysfakcjonujące. W tej części dysertacji należy zwrócić również uwagę na bardzo dobrze skonstruowaną wypowiedź Doktoranta dotyczącą zespołu wykonawców krakowskiego koncertu (str. 97/98) z wyraźnym podkreśleniem, że program przygotowany został z zespołami studenckimi a więc z młodymi adeptami sztuki muzycznej, którzy z natury rzeczy są mniej doświadczeni od zawodowych muzyków na co dzień parających się wykonawstwem muzyki barokowej.

Podsumowując. Dociekania Doktoranta można określić jako bardzo wnikliwe rozważania analityka, badacza, dyrygenta. Dysertacja napisana została dobrym, precyzyjnym językiem, charakteryzuje się klarownością myśli i czytelnością treści. Twierdzenia Doktoranta zostały oparte o bogate doświadczenie dyrygenta z licznymi odniesieniami do fachowej literatury.

Z przekonaniem można stwierdzić, że Doktorant w opisie pracy doktorskiej wykazał się bardzo dobrą znajomością przedmiotu przedstawiając kompletny, wartościowy merytorycznie, logiczny i spójny wywód.

Koncert. Santiago Billoni – *Music for Vesper*, Ignacio Jerusalem – *Al Combante*.

Z uwagą i dużą przyjemnością wysłuchałem koncertowego wykonania kompozycji Santiaga Billoniego i Ignacia de Jerusalema podczas publicznej prezentacji w dniu 21 października 2018 roku w Auli Florianka w Krakowie. Skorzystałem również z nagrania dołączonego do dokumentacji. Na uznanie zasługuje fakt, że Doktorant podjął się trudu przygotowania koncertu z grupą z pewnością bardzo utalentowanych ale jednak młodych adeptów sztuki muzycznej. Musiał więc dowieść swych umiejętności nie tylko jako dyrygent egzekwujący realizację wszystkich zamierzeń artystycznych, stojący na straży wiarygodnego, możliwie najbardziej profesjonalnego wykonania, ale przede wszystkim jako pedagog przekazujący wiedzę, dostosowujący poziom wymagań do umiejętności młodych muzyków, proponujący rozwiązania wykonawcze na miarę możliwości zespołu. Należy podkreślić dobry kontakt dyrygenta ze wszystkimi wykonawcami koncertu, klarowność przekazu, staranność w odczytywaniu zamierzeń kompozytorów.

Kreację artystyczną zbudowaną z jednej strony na bazie wnikliwych studiów, badań, dociekań, z drugiej zaś na umiejętnym i fachowym poprowadzeniu cyklu prób ze studentami Akademii Muzycznej w Krakowie można uznać za udaną.

Konkluzja

Rozprawę doktorską Pana mgra Petera Piotra Gasiora oceniam pozytywnie. Stwierdzam, że przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska spełnia wymagania art. 13, ust. 1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 roku. Wobec powyższego oświadczam, iż rozprawę doktorską przyjmuję i składam wniosek o skierowanie jej do dalszego postępowania.

Wrocław, 11 marca 2019 r.

